

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 23. marca 2023¹

Spojené veci C-829/21 a C-129/22

TE,
RU, zastúpená TE ako zákonným zástupcom,
proti

Stadt Frankfurt am Main (C-829/21)

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Hessensko, Nemecko)]

a

EF

proti

Stadt Offenbach am Main (C-129/22)

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgericht Darmstadt (Správny súd Darmstadt, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Hraničné kontroly, azyl a prisťahovalectvo – Prisťahovalecká politika – Smernica 2003/109/ES – Postavenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom – Článok 9 ods. 4 – Odňatie alebo strata postavenia – Článok 14 – Osoba s dlhodobým pobytom, ktorá získala právo na pobyt na území iného členského štátu, ako je ten, ktorý jej priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom – Obnovenie povolenia na pobyt v tomto členskom štáte – Podmienky“

I. Úvod

1. Tieto návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 9 ods. 4 a článku 14 smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom², zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/51/EÚ z 11. mája 2011³.

2. Tieto návrhy boli podané v rámci sporov medzi TE, ghanskou štátnou príslušníčkou, a RU, jej dcérou narodenou v Nemecku, na jednej strane a Stadt Frankfurt am Main (mesto Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) na strane druhej vo veci C-829/21, ako aj medzi EF, pakistanským štátnym príslušníkom, a Stadt Offenbach am Main (mesto Offenbach, Nemecko) vo veci C-129/22.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272.

³ Ú. v. EÚ L 132, 2011, s. 1, ďalej len „smernica 2003/109“.

3. Tieto spory sa týkajú vo veci C-829/21 odmietnutia príslušného cudzineckého úradu obnoviť povolenie na pobyt pre TE a udeliť povolenie na pobyt pre RU, jej maloleté dieťa, a vo veci C-129/22 odmietnutia príslušného cudzineckého úradu obnoviť povolenie na pobyt pre EF, a to preto, že TE na jednej strane a EF na druhej strane stratili postavenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je osobou s dlhodobým pobytom v Taliansku z dôvodu ich neprítomnosti na území tohto členského štátu po dobu dlhšiu ako šesť rokov.

4. Na žiadosť Súdneho dvora sa v týchto návrhoch zameriam na druhú prejudiciálnu otázku vo veci C-829/21.⁴ Touto otázkou sa od Súdneho dvora žiada, aby spresnil relevantný dátum, ktorý treba zohľadniť v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt v inom členskom štáte, ako je ten, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, na účely posúdenia existencie tohto postavenia.

5. V týchto návrhoch na záver mojej analýzy navrhнем Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt v inom členskom štáte, ako je ten, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, je relevantným dátumom, ktorý treba zohľadniť na účely posúdenia existencie tohto postavenia, dátum podania žiadosti o obnovenie a písomných dokladov, a nie dátum v priebehu správnej fázy preskúmania tejto žiadosti alebo prípadnej súdnej fázy napadnutia rozhodnutia o zamietnutí obnovenia.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

6. Odôvodnenie 21 smernice 2003/109 uvádza:

„členský štát, v ktorom osoba s dlhodobým pobytom mieni vykonávať svoje právo na pobyt, by mal byť schopný preveriť, či dotknutá osoba spĺňa podmienky na zdržiavanie sa na jeho území...“

7. Na účely tejto smernice obsahuje jej článok 2 písm. b), c) a d) tieto vymedzenia pojmov:

„b) ‚osoba s dlhodobým pobytom‘ znamená akéhokoľvek štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má postavenie osoby s dlhodobým pobytom, ako je ustanovené v článkoch 4 až 7;

c) ‚prvý členský štát‘ znamená členský štát, ktorý po prvý krát priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny;

d) ‚druhý členský štát‘ znamená akýkoľvek členský štát, iný ako ten, ktorý po prvýkrát priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, a v ktorom táto osoba s dlhodobým pobytom vykonáva svoje právo na pobyt.“

8. Článok 8 uvedenej smernice, nazvaný „Povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – [EÚ]“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Postavenie osoby s dlhodobým pobytom je trvalé s výhradou článku 9.

⁴ Verwaltungsgericht Darmstadt (Správny súd Darmstadt, Nemecko) vo veci C-129/22 túto otázku neuvádza výslovne, ale odkazuje na návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci C-829/21.

2. Členské štáty vydajú povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – [EÚ] osobám s dlhodobým pobytom. Povolenie je platné najmenej na dobu piatich rokov a obnovuje sa automaticky po uplynutí platnosti a ak sa to vyžaduje, na základe žiadosti.“

9. Článok 9 smernice 2003/109, nazvaný „Odňatie alebo strata postavenia“, v odsekoch 4 a 5 stanovuje:

„4. Osoba s dlhodobým pobytom, ktorá sa zdržiava v inom členskom štáte v súlade s kapitolou III nie je naďalej oprávnená ponechať si postavenie osoby s dlhodobým pobytom, ktorý získala v prvom členskom štáte, ak je takéto postavenie priznané v inom členskom štáte podľa článku 23.

V každom prípade po šiestich rokoch neprítomnosti na území členského štátu, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, príslušná osoba nie je naďalej oprávnená ponechať si postavenie osoby s dlhodobým pobytom v uvedenom členskom štáte.

Odišne od druhého pododseku, dotknutý členský štát môže ustanoviť, že na základe osobitných dôvodov si osoba s dlhodobým pobytom môže ponechať svoje postavenie v uvedenom členskom štáte v prípade neprítomnosti, za obdobie presahujúce šesť po sebe nasledujúcich mesiacov [rokov – *neoficiálny preklad*].

5. So zreteľom na prípady uvedené... v ods. 4, členské štáty, ktoré priznali postavenie, zabezpečia jednoduchší postup na opätovné získanie postavenia osoby s dlhodobým pobytom.

...“

10. Podľa článku 14 ods. 1 tejto smernice:

„Osoba s dlhodobým pobytom získa právo na pobyt na území iného členského štátu, ako je ten, ktorý mu priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom na obdobie presahujúce tri mesiace za predpokladu, že sú splnené podmienky ustanovené v tejto kapitole.“

11. Článok 15 uvedenej smernice, nazvaný „Podmienky na pobyt v druhom členskom štáte“, stanovuje:

„1. Osoba s dlhodobým pobytom je povinná čo najskôr a najneskôr do troch mesiacov po vstupe na územie druhého členského štátu požiadať príslušné orgány tohto členského štátu o povolenie na pobyt.

...

4. K žiadosti sa priloží písomné potvrdenie podľa vnútroštátneho práva, že príslušná osoba spĺňa príslušné podmienky, ako aj povolenie na dlhodobý pobyt a platný cestovný doklad alebo ich overené kópie.

...“

12. Článok 19 smernice 2003/109, nazvaný „Skúmanie žiadostí a vydávanie povolení na pobyt“, v odseku 2 stanovuje:

„V prípade splnenia podmienok ustanovených v článkoch 14, 15 a 16..., druhý členský štát vydá osobe s dlhodobým pobytom obnoviteľné povolenie na pobyt. Toto povolenie na pobyt musí byť na základe podania žiadosti v prípade požiadavky, obnoviteľné po uplynutí platnosti. Druhý členský štát informuje prvý členský štát o svojom rozhodnutí.“

13. Článok 22 tejto smernice, nazvaný „Odňatie povolenia na pobyt a povinnosť readmisie“, v odseku 1 písm. b) stanovuje:

„Kým štátny príslušník tretej krajiny nezískal postavenie osoby s dlhodobým pobytom môže druhý členský štát rozhodnúť o odmietnutí obnovenia alebo o odňatí povolenia na pobyt a môže uložiť dotknutej osobe a jej rodinným príslušníkom, v súlade s postupmi ustanovenými vnútroštátnym právom, vrátane postupov týkajúcich sa odsunu, opustiť jeho územie v týchto prípadoch:

...

b) keď sa ďalej neplnia podmienky ustanovené v článkoch 14, 15 a 16.“

B. Nemecké právo

14. V § 38a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (zákon o pobyte, zárobkovej činnosti a integrácii cudzincov na spolkovom území)⁵ z 25. februára 2008 v znení uplatniteľnom na spory vo veciach samých, nazvanom „Povolenie na pobyt pre osoby s dlhodobým pobytom v iných členských štátoch Európskej únie“, sa v odseku 1 stanovuje:

„Cudzincovi, ktorý má v niektorom inom členskom štáte Európskej únie právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, sa udelí povolenie na pobyt, ak sa chce zdržiavať na spolkovom území dlhšie ako 90 dní...“

15. V § 51 ods. 9 prvom pododseku bode 4 tohto zákona sa uvádza, že platnosť povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ zanikne len vtedy, keď sa cudzinec viac ako šesť rokov zdržiava mimo spolkového územia.

16. V § 52 ods. 6 uvedeného zákona sa stanovuje, že povolenie na pobyt vydané podľa § 38a toho istého zákona sa v zásade musí zrušiť, ak cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v niektorom inom členskom štáte Únie.

III. Skutkové okolnosti v sporoch vo veciach samých a prejudiciálne otázky

A. Vec C-829/21

17. TE, ghanská štátna príslušníčka, vstúpila na nemecké územie 3. septembra 2013 z Talianska.

⁵ BGBl. 2008 I, s. 162, ďalej len „AufenthG“.

18. Je držiteľkou povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ, ktoré bolo vydané v Taliansku a obsahuje údaje „illimitata“ (neobmedzená [platnosť]) a „Soggiornante di Lungo periodo – [UE]“ (osoba s dlhodobým pobytom – [EÚ]).

19. V súlade s § 38a AufenthG jej cudzinecký úrad mesta Offenbach (Nemecko), ktorý bol v tom čase príslušný, udelil 5. decembra 2013 povolenie na pobyt s platnosťou na jeden rok.

20. Dňa 5. augusta 2014 sa TE narodila RU, ktorá trpí veľmi vážnou vrodenu srdcovou chybou vyžadujúcou operácie a následné vyšetrenia, čo znemožnilo TE pokračovať v pracovnej činnosti. V tejto situácii TE musela začať poberať sociálne dávky, aby zabezpečila potreby svojej rodiny.

21. Rozhodnutiami cudzineckého úradu mesta Offenbach z 30. januára 2015 boli zamietnuté žiadosti TE a RU podané 12. novembra 2014, v ktorých žiadali v príslušnom poradí o obnovenie a vydanie povolenia na pobyt, a to z dôvodu, že nemajú zabezpečené prostriedky na živobytie v súlade s § 5 ods. 1 bodom 1 AufenthG. TE a RU boli vyzvané, aby opustili nemecké územie a hrozil im odsun do Talianska alebo Ghany.

22. Žalobu o uloženie povinnosti, ktorú podali proti týmto rozhodnutiam, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Správny súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) rozsudkom z 20. novembra 2015 zamietol.

23. TE a RU následne podali proti tomuto rozsudku návrh na pripustenie odvolania na Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Hessensko, Nemecko).

24. Rozhodnutím z 11. marca 2016 tento súd pripustil odvolanie z dôvodu, že mal vážne pochybnosti o dôvodnosti prvostupňového rozsudku vzhľadom na význam zdravotnej starostlivosti, ktorú potrebovala RU, čo je okolnosť, ktorá podľa uvedeného súdu môže predstavovať výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného v § 5 ods. 1 bode 1 AufenthG.

25. Od 1. novembra 2017 bolo konanie na vnútroštátnom súde prerušené.

26. Dňa 7. septembra 2020 mesto Frankfurt nad Mohanom znovu otvorilo toto konanie. Tvrdí, že teraz už nie je možné udeliť TE povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG. Táto osoba sa totiž v Taliansku nezdržiavala už dlhšie ako šesť rokov a teda už nemala postavenie osoby s dlhodobým pobytom – EÚ. Povolenie na pobyt nemožno udeliť TE ani na základe § 9a AufenthG, pretože TE a RU žili v byte financovanom sociálnymi službami, čo nepredstavuje „primerané ubytovanie“ v zmysle tohto ustanovenia.

27. Za týchto podmienok Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Hessensko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je § 38a ods. 1 [AufenthG], ktorý sa má podľa vnútroštátneho práva vykladať v tom zmysle, že osoba s dlhodobým pobytom, ktorá sa premiestnila do iného štátu, musí mať v prvom členskom štáte právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom aj v čase obnovenia jej povolenia na pobyt, zlučiteľný s ustanoveniami článku 14 a nasl. smernice [2003/109], ktoré iba stanovujú, že osoba s dlhodobým pobytom má právo na pobyt na území iného členského štátu, ako je ten, ktorý jej priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, na obdobie presahujúce tri mesiace za predpokladu, že sú splnené podmienky stanovené v kapitole III smernice?

2. Je podľa ustanovení článku 14 a nasl. smernice 2003/109 cudzinecký úrad pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt podľa § 38a ods. 1 AufenthG oprávnený s účinkom zániku práva na pobyt konštatovať, že cudzinec medzičasom, teda po presídlení do druhého členského štátu, v prvom členskom štáte podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku tejto smernice stratil právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom, keď sú splnené ostatné predpoklady pre dočasné obnovenie pobytu a cudzinec najmä disponuje stabilnými a pravidelnými finančnými zdrojmi? Je relevantným okamihom rozhodnutia okamih posledného rozhodnutia správneho orgánu, resp. posledného rozhodnutia súdu?
3. V prípade zápornej odpovede na prvú a druhú otázku:

Musí osoba s dlhodobým pobytom preukázať, že jej právo pobytu ako osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte nezaniklo?

V prípade zápornej odpovede: Je vnútroštátny súd alebo vnútroštátny správny orgán oprávnený skúmať, či povolenie na pobyt udelené osobe s dlhodobým pobytom na dobu neurčitú zaniklo, alebo by to odporovalo zásade vzájomného uznávania úradných rozhodnutí zakotvenej v práve Únie?
4. Môže sa štátnej príslušníčke tretieho štátu disponujúcej povolením na pobyt pre osoby s dlhodobým pobytom udeleným na dobu neurčitú, ktorá do Nemecka pricestovala z Talianska a ktorá disponuje stabilnými a pravidelnými zdrojmi, vytýkať, že nepreukázala existenciu primeraného ubytovania, hoci Spolková republika Nemecko nevyužila oprávnenie podľa článku 15 ods. 4 druhého pododseku smernice 2003/109 a umiestnenie do sociálneho bytu bolo potrebné iba preto, lebo jej dovedty, dokiaľ nezíska povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG, nie sú vyplácané prídavky na deti?“

B. Vec C-129/22

28. EF, pakistanský štátny príslušník, vstúpil na nemecké územie 1. apríla 2014 z Talianska.
29. Je držiteľom povolenia na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ, ktoré bolo vydané v Taliansku a obsahuje údaje „illimitata“ (neobmedzená [platnosť]) a „Soggiornante di Lungo periodo – [UE]“ (osoba s dlhodobým pobytom – [EÚ]).
30. V súlade s § 38a AufenthG mu cudzinecký úrad Landkreis Offenbach (okres Offenbach, Nemecko), ktorý bol v tom čase príslušný, udelil 10. júla 2014 povolenie na pobyt s platnosťou na jeden rok.
31. Toto povolenie na pobyt sa priebežne obnovovalo, naposledy aktuálne príslušným mestom Offenbach 28. mája 2019, a to až do 13. júla 2021.
32. Žiadosť o obnovenie povolenia na pobyt podľa § 38a AufenthG, ktorú podal EF 17. marca 2021, bola rozhodnutím mesta Offenbach z 27. apríla 2021 zamietnutá v podstate preto, lebo EF stratil postavenie osoby s dlhodobým pobytom, keďže sa už viac ako šesť rokov nezdržoval v Taliansku.
33. Dňa 6. mája 2021 podal EF proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Verwaltungsgericht Darmstadt (Správny súd Darmstadt), v ktorej okrem iného žiada, aby mesto Offenbach obnovilo jeho povolenie na pobyt podľa § 38a AufenthG.

34. Mesto Offenbach zotrúva na stanovisku uvedenom v jeho rozhodnutí z 27. apríla 2021, a to že EF stratil postavenie osoby s dlhodobým pobytom, keďže sa už viac ako šesť rokov nezdržiaval v Taliansku.

35. Za týchto podmienok Verwaltungsgericht Darmstadt (Správny súd Darmstadt) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Môže štátny príslušník tretej krajiny, ktorému jeden členský štát (v tomto prípade Talianska republika) priznal právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom podľa smernice [2003/109], žiadať druhý členský štát (v tomto prípade Spolková republika Nemecko) o obnovenie povolenia na pobyt, ktoré mu bolo vydané podľa článku 14 a nasl. smernice [2003/109], bez toho, aby preukázal, že ešte stále má právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom?

V prípade zápornej odpovede na túto otázku:

2. Má sa v druhom členskom štáte vychádzať z pretrvávajúcej existencie právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom len preto, lebo štátny príslušník tretej krajiny disponuje povolením na pobyt osoby s dlhodobým pobytom – EÚ vydaným prvým členským štátom na dobu neurčitú, hoci sa šesť rokov nezdržiaval na území členského štátu, ktorý mu toto právne postavenie priznal?

V prípade zápornej odpovede na túto otázku:

3. Je druhý členský štát oprávnený v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt skúmať stratu právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice [2003/109], a prípadne odmietnuť obnovenie, alebo je na konštatovanie dodatočnej straty tohto právneho postavenia príslušný prvý členský štát?

V prípade kladnej odpovede na túto otázku:

4. Vyžaduje sa v tomto prípade na skúmanie dôvodu straty podľa článku 9 ods. 4 druhého pododseku smernice [2003/109] prebratie do vnútroštátneho práva, v ktorom sa konkretizujú situácie, ktoré vedú k strate právneho postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, alebo postačí, keď je vo vnútroštátnom práve bez konkrétneho odkazu na [túto] smernicu ustanovené, že druhý členský štát smie zamietnuť udelenie povolenia na pobyt, „ak cudzinec stratí právne postavenie osoby s dlhodobým pobytom v niektorom inom členskom štáte Únie?“

36. Európska komisia predložila v oboch veciach písomné pripomienky.

37. Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 8. novembra 2022 boli tieto veci spojené na účely ústnej časti konania a rozhodnutia Súdneho dvora.

IV. Analýza

38. Svojou druhou otázkou *in fine* vo veci C-829/21, na ktorú sa zameriam v týchto návrhoch v súlade so žiadosťou Súdneho dvora, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aký má byť relevantný dátum, ktorý sa zohľadní pri posúdení existencie postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte na účely obnovenia povolenia na pobyt v druhom členskom štáte.

39. Konkrétne sa tento súd pýta, či v rámci súdneho opravného prostriedku smerujúceho proti zamietnutiu obnovenia povolenia na pobyt v inom členskom štáte, ako je ten, ktorý priznal štátnemu príslušníkovi tretej krajiny postavenie osoby s dlhodobým pobytom, sa ako relevantný dátum použije dátum podania žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt alebo dátum posledného rozhodnutia správneho orgánu alebo súdu týkajúceho sa tejto žiadosti.

40. Na úvod chcem poznamenať, že z mechanizmu zavedeného smernicou 2003/109 vyplýva, že práve preto, že prvý členský štát priznal štátnemu príslušníkovi tretej krajiny postavenie osoby s dlhodobým pobytom podľa článku 4 tejto smernice, môže dotknutá osoba získať právo na pobyt na území druhého členského štátu.

41. Článok 14 uvedenej smernice totiž stanovuje, že nadobudnutie postavenia osoby s dlhodobým pobytom dotknutou osobou v prvom členskom štáte je podmienkou získania práva na pobyt na území iných členských štátov a je nevyhnutné na získanie povolenia na pobyt v druhom členskom štáte. Právo na pobyt priznané v druhom členskom štáte je teda odvodené od postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte.

42. Okrem toho zo znenia článku 9 v spojení s článkom 14 a článkom 22 ods. 1 písm. b) smernice 2003/109 vyplýva, že pokiaľ štátny príslušník tretej krajiny nezískal postavenie osoby s dlhodobým pobytom, alebo ak ho stratil alebo mu bolo odňaté, druhý členský štát môže odmietnuť obnoviť povolenie na pobyt a uložiť dotknutej osobe povinnosť opustiť jeho územie.

43. Je teda nepochybné, že postavenie osoby s dlhodobým pobytom musí existovať ku dňu podania žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt v druhom členskom štáte.

44. Vo veci C-129/22 teda nevzniká otázka relevantného dátumu, ktorý sa má zohľadniť pri posudzovaní existencie postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte. EF totiž vstúpil na územie Nemecka 1. apríla 2014. Obdobie šiestich rokov stanovené v článku 9 ods. 4 druhom pododseku smernice 2003/109 podľa všetkého uplynulo 1. apríla 2020. Posledná žiadosť EF o obnovenie povolenia na pobyt v Nemecku je pritom zo 17. marca 2021. Povolenie na pobyt v Nemecku teda EF nemohlo byť obnovené. Príslušným orgánom však prináleží, aby na základe článku 9 ods. 4 posledného pododseku tejto smernice overili u orgánov prvého členského štátu, či toto postavenie nebolo zachované.

45. Vo veci C-829/21 chce Súdny dvor konkrétne objasniť otázku dátumu, ktorý treba zohľadniť v rámci súdneho opravného prostriedku smerujúceho proti zamietnutiu obnovenia povolenia na pobyt v druhom členskom štáte na účely posúdenia existencie postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte.

46. V tejto súvislosti by sa podľa mňa na účely posúdenia existencie tohto postavenia mohli považovať za relevantné tri rôzne dátumy. Mohlo by ísť o dátum podania žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt v druhom členskom štáte, o dátum, keď správny orgán rozhoduje o tejto žiadosti, alebo o dátum, keď súd rozhoduje o žalobe smerujúcej proti zamietnutiu obnovenia povolenia na pobyt.

47. Pokiaľ ide o druhú a tretiu možnosť, zastávam názor, že možnosť obnoviť povolenie na pobyt osoby s dlhodobým pobytom v druhom členskom štáte by nemala závisieť od rýchlosti alebo dĺžky vybavovania a preskúmania žiadosti príslušnými orgánmi tohto členského štátu.

48. Právo na pobyt, ktorého sa domáha osoba s dlhodobým pobytom – ak bola žiadosť o obnovenie povolenia na pobyt naozaj podaná v čase, keď dotknutá osoba mala v prvom členskom štáte postavenie osoby s dlhodobým pobytom –, nemôže závisieť od náhodných dátumov vydania rozhodnutí ani od uplynutia času, ako je to vo veci C-829/21.

49. Žalované mesto totiž až po takmer trojročnom prerušení konania (od 1. novembra 2017 do 7. septembra 2020) namietlo, že TE sa v Taliansku nezdržiavala už dlhšie ako šesť rokov a že jej postavenie osoby s dlhodobým pobytom tam už zaniklo.

50. Zdá sa mi teda, že viazať právo na pobyt v druhom členskom štáte na dátum posledného rozhodnutia správneho orgánu alebo súdu, a teda na väčšiu či menšiu rýchlosť, s akou príslušný orgán vybaví žiadosť o obnovenie povolenia na pobyt, by spochybnilo potrebný účinok smernice 2003/109.

51. Tento prístup by bol v rozpore nielen s cieľom tejto smernice, ktorým je priblížiť práva štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú držiteľmi povolenia na dlhodobý pobyt, právam občanov Únie,⁶ ale aj so zásadami rovnosti zaobchádzania a právnej istoty.

52. Pokiaľ ide konkrétne o súdne konanie vedené proti zamietnutiu správneho orgánu obnoviť povolenie na pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny, bolo by v rozpore s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie a s právom na účinný prostriedok nápravy, ak by uplatnenie opravného prostriedku podľa článku 20 smernice 2003/109 mohlo viesť k situácii, v ktorej by štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je osobou s dlhodobým pobytom, mohol stratiť svoje právo na pobyt v druhom členskom štáte v dôsledku uplynutia času, ktoré tento druh sporu vyvolal a nad ktorým žiadateľ zrejme nemá žiadnu kontrolu.⁷

53. Okrem toho v rámci takéhoto súdneho konania sa zákonnosť dotknutého aktu musí posudzovať v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia tohto aktu. Príslušný orgán pritom na posúdenie toho, či má štátny príslušník tretej krajiny postavenie osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, musí vychádzať z okamihu podania žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt a písomných dokladov v súlade s článkom 15 ods. 4 smernice 2003/109.

54. Na stratu postavenia osoby s dlhodobým pobytom v prvom členskom štáte, ku ktorej dôjde počas správneho konania alebo počas súdneho konania nasledujúceho po zamietnutí obnovenia, sa teda nemožno odvolávať voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny v rámci súdneho konania z dôvodu časového odstupu medzi dátumom podania žiadosti o obnovenie povolenia na pobyt v druhom členskom štáte a dátumom, keď súd rozhoduje o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o zamietnutí tejto žiadosti.

55. Strata postavenia osoby s dlhodobým pobytom počas správneho konania alebo počas súdneho konania však nie je bez následkov. Nič totiž nebráni správnenému orgánu, aby po tom, ako overil, že postavenie osoby s dlhodobým pobytom nebolo v prvom členskom štáte ponechané podľa článku 9 ods. 4 posledného pododseku smernice 2003/109, konštatoval, že štátny príslušník tretej krajiny stratil alebo mu bolo odňaté postavenie osoby s dlhodobým pobytom na základe článku 9 ods. 4 druhého pododseku tejto smernice, a aby mu odmietol obnoviť alebo mu odňal povolenie na pobyt podľa článku 22 uvedenej smernice.

⁶ Pozri odôvodnenie 2 smernice 2003/109.

⁷ Pozri analogicky návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Hogan vo veci Bundesrepublik Deutschland (Rodinný príslušník) (C-768/19, EU:C:2021:247, bod 69).

56. Toto odmietnutie obnovenia alebo toto odňatie však musí byť predmetom nového rozhodnutia príslušného orgánu, ktoré možno opätovne napadnúť, a teda nemôže k nemu dôjsť v rámci pôvodného konania.

57. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že článok 9 ods. 4 a článok 14 smernice 2003/109 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt v inom členskom štáte, ako je ten, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, je relevantným dátumom, ktorý treba zohľadniť na účely posúdenia existencie tohto postavenia, dátum podania žiadosti o obnovenie a písomných dokladov, a nie dátum v priebehu správnej fázy preskúmania tejto žiadosti alebo prípadnej súdnej fázy napadnutia rozhodnutia o zamietnutí obnovenia.

V. Návrh

58. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na druhú prejudiciálnu otázku, ktorú položil Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Vyšší správny súd spolkovej krajiny Hessensko, Nemecko) vo veci C-829/21, takto:

Článok 9 ods. 4 a článok 14 smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/51/EÚ z 11. mája 2011,

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

v rámci konania o obnovení povolenia na pobyt v inom členskom štáte, ako je ten, ktorý priznal postavenie osoby s dlhodobým pobytom štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, je relevantným dátumom, ktorý treba zohľadniť na účely posúdenia existencie tohto postavenia, dátum podania žiadosti o obnovenie a písomných dokladov, a nie dátum v priebehu správnej fázy preskúmania tejto žiadosti alebo prípadnej súdnej fázy napadnutia rozhodnutia o zamietnutí obnovenia.